

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Sędziowie: Jarosław Ochocki

4 Małgorzata Winkler-Galicka

5 Protokolant: prot. sąd. Dominika Orłowska

7 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2024 r.

sprawy **E. B.**

oskarżonej z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

Sod wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

9 z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 729/21

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 4 § 1 kk stosuje przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przypisanych oskarżonej czynów;

2. w ramach orzeczenia w punkcie 4 przyjmuje:

a) w tiret pierwsze, że w dniu 29 października 2021 r. w (...) oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną stosowała groźby bezprawne wobec K. P. i A. W. w celu wydania im telewizora marki S. stanowiącego własność A. G. oraz telefonu komórkowego marki i. (...) stanowiącego własność K. P. jako zabezpieczenie zwrotu długu,

b) w tiret czwarte, że w dniu 3 listopada 2021 r. w (...) oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną stosowała groźby bezprawne wobec A. W. zmuszając ją do znoszenia przeszukania szafek w wynajmowanym lokalu w celu zabrania będących jej własnością rzeczy w postaci prostownicy marki B. i routera (...) jako zabezpieczenie zwrotu długu,

i uznaje oskarżoną E. B. za winną przestępstwa z art. 282 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 282 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57b kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. uchyla orzeczenie o karze łącznej w punkcie 8 i na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz w punkcie 2 niniejszego wyroku i wymierza oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza jej opłaty za obie instancje.

10 Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Jarosław Ochocki

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 917/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 729/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżona	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżona	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	E. B.	Oskarżona nie popełniła przestępstw zarzucanych jej w	Zeznania złożone przez pokrzywdzoną A. W. na rozprawie	k. 688v-689

	<p>akcie oskarżenia, a zdarzenia objęte aktem oskarżenia zostały wymyślone przez pokrzywdzonego K. P. celem uniknięcia konieczności zwrotu pożyczonych od E. B. pieniędzy w kwocie 3.200 zł.</p> <p>Pokrzywdzony K. P. nakłonił pokrzywdzoną A. W. i pozostałych świadków do złożenia zeznań obciążających E. B.</p>	<p>apelacyjnej w dniu 31 stycznia 2024 r.</p>
--	--	---

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Zeznania złożone przez pokrzywdzoną A. W. na rozprawie apelacyjnej w dniu 31 stycznia 2024 r.	Dopuszczony na etapie postępowania odwoławczego dowód w postaci dodatkowych zeznań pokrzywdzonej A. W. nie stanowił

podstawy do dokonania przez Sąd odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych dotyczących inkryminowanych zdarzeń niż przyjęte w zaskarżonym wyroku. Ten dowód osobowy został bowiem przez Sąd II instancji oceniony w całości jako niewiarygodny. Dowód został przeprowadzony albowiem ze złożonego przez obrońcę oskarżonej, na etapie postępowania apelacyjnego oświadczenia pokrzywdzonej A. W. (kserokopia k. 664) wynikało, że w tym postępowaniu świadomie złożyła ona nieprawdziwe zeznania pod wpływem silnej presji ze strony K. P., który zagroził jej, że sprawi, iż odbiorą jej dzieci. Pokrzywdzona podała, że jest uzależniona od narkotyków, a K. P. uważa za wysokiej klasy manipulatora. Analiza zeznań składanych przez pokrzywdzoną na poprzednich etapach postępowania i tych złożonych na rozprawie apelacyjnej doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że to te nowe, zmienione zeznania nie zasługiwały na wiarę. Okazały się one bowiem nielogiczne i sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym, ocenionym jako wiarygodny. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, iż spójne i szczegółowe zeznania A. W. i K. P. z postępowania przygotowawczego i sądowego w I instancji znajdowały potwierdzenie w treści zeznań szeregu świadków, w tym takich, którzy nie pozostawali w żadnych bliskich relacjach z pokrzywdzonymi jak A. G. i K. E.. Osoby te jako zupełnie niezwiązane z żadną ze stron tego postępowania nie miały powodów by celowo składać fałszywe zeznania narażając się w ten sposób na odpowiedzialność karną. Za niepotwierdzone,

wręcz nedorzeczne należało uznać ostatnie twierdzenia pokrzywdzonej, że wszyscy świadkowie zostali przez K. P. nakłonieni do składania zeznań określonej treści i nauczyli się na pamięć wersji zdarzeń wykreowanej przez K. P. jedynie po to by zaszkodzić E. B.. Należało przy tym również uwzględnić fakt, że A. W. rozstała się z K. P., ma do niego pretensje o długi jakie zaciągnął oraz o przestępstwo pedofilii zgłoszone przez nią organom ścigania. Jest ona zatem aktualnie bardzo negatywnie do niego nastawiona i miało to wpływ na jej decyzję o odciążeniu oskarżonej E. B. kosztem K. P.. Przy czym nie udało się ustalić jednoznacznie motywów jakimi pokrzywdzona faktycznie kierowała się przy zmianie swoich zeznań. Znamienne jest przy tym, iż A. W. nie zasygnalizowała złożenia nieprawdziwych zeznań w sprawie współsprawcy R. C. prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Chodzieży pod sygn. II K 60/22 i zeznając na rozprawie apelacyjnej w niniejszej sprawie nie wyjaśniła logicznie niekonsekwencji swego postępowania w tym zakresie, choć powoływała się na dręczące ją wyrzuty sumienia, że nieprawdziwie obciążyła oskarżoną. A przecież taki sam skutek jej zeznań wystąpił wobec drugiego sprawcy – R. C.. Mając wszystko powyższe na względzie Sąd odwoławczy negatywnie ocenił zeznania pokrzywdzonej A. W. złożone na rozprawie apelacyjnej, nie dając im wiary. Dowód ten zatem był nieprzydatny dla czynienia odmiennych ustaleń faktycznych w kontrolowanej sprawie.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Pominięcie dowodu z zeznań kluczowych świadków, tj. R. C., z którym oskarżona rzekomo dokonała zarzucanych jej czynów, braku umożliwienia przeprowadzenia konfrontacji ze wskazanym świadkiem, nieprzesłuchanie pracowników klubu w T. i jego właścicielki, nieprzesłuchanie G. E., który w trybie ekstradycji jest w Polsce w celu odbycia kary pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych nieprawidłowości procesowych, o których mowa w apelacji. Skarżący nie zgłosił co prawda formalnego zarzutu naruszenia procedury odnośnie oddalenia przez Sąd Rejonowy jego wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadka G. E., pracowników i właścicielki klubu w T., ale tak według treści apelacji należało je potraktować (art. 438 pkt 2 kpk). Dokonując zatem oceny zasadności tego zarzutu należało przypomnieć, że to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego i w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych		

składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 kpk. Istotne jest przy tym, iż zasadą w postępowaniu karnym jest kumulacja materiału dowodowego. Nie można więc w kwestiach niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie prowadzić w nieskończoność postępowania dowodowego, czy dowolnie dopuszczać dowody zgodnie z wolą każdego z uczestników postępowania. Taki tryb procedowania byłby zaprzeczeniem istoty procesu karnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt V KK 164/22, Lex nr 3433620; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 263/20, Lex nr 3460891). Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w decyzji organu I instancji o oddaleniu wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę oskarżonej. Wniosek o przesłuchanie G. E. został zgłoszony celem wykazania, że ten w ramach zemsty na E. B. zlecił K. P. złożenie obciążających ją zeznań. Istotne jest, że taka okoliczność zupełnie nie wynikała (nawet pośrednio) ze zgromadzonych dowodów, a rozmowa pomiędzy P. D. a M. A. przedstawiona wraz z wnioskiem dowodowym jako nagranie na płycie CD, miała charakter czysto spekulacyjny byłych partnerek G. E.. Teza przedstawiona wraz z wnioskiem dowodowym o przesłuchanie G. E. była więc abstrakcyjna i nie było faktycznych powodów by dopuścić ten dowód w sprawie, skoro G. E. nie miał żadnej wiedzy o zdarzeniach objętych aktem oskarżenia. Ponadto, Sąd odwoławczy zgodził się z Sądem

Rejonowym, iż nie było podstaw by powołać w charakterze świadka właścicielkę klubu (...) w T. – S. M., gdyż ze zgromadzonych dowodów nie wynikało by była ona obecna w czasie rozmowy oskarżonej z K. P. i przekazania mu narkotyków we wrześniu 2021 r. Z tożsamyh względów nie było powodów uzasadniających przesłuchiwanie innych, bliżej zresztą przez obronę nieokreślonych pracowników klubu (...) w T. albowiem w czasie inkryminowanego zdarzenia opisanego w pkt I aktu oskarżenia klub był zamknięty, a z tezy dowodowej nie wynikało aby owi pracownicy mieli wiedzę przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosnie zaś zeznań świadka R. C. należało podkreślić, że po zgłoszeniu przez obrońcę oskarżonej wniosku o doprowadzenie na rozprawę i przesłuchanie w tym charakterze, ww., został on doprowadzony na rozprawę przed Sądem Rejonowym w Chodzieży dnia 23 marca 2022 r. i przesłuchany. Warto przy tym odnotować, że przy tej czynności dowodowej obecna była zarówno oskarżona, jak i jej obrońca, którzy mieli możliwość zadawania świadkowi pytań i ze swoich uprawnień procesowych w tym zakresie korzystali. Po zakończeniu przesłuchania R. C. nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń do sposobu przeprowadzenia tej czynności, ani też nie wnosili o przeprowadzenie konfrontacji świadka z oskarżoną. Natomiast wcześniejszy wniosek o konfrontację, zawarty w piśmie obrońcy oskarżonej z dnia 3 stycznia 2022 r. należało odczytać jako wezwanie do sądu o ocenę tych dowodów osobowych po bezpośrednim przesłuchaniu R. C. przed organem orzekającym. Na marginesie warto wspomnieć, że

konfrontacja określona w art. 172 kpk nie jest czynnością, którą organy procesowe muszą przeprowadzić w każdym wypadku wystąpienia sprzeczności w twierdzeniach przesłuchiowanych osób, gdyż w pierwszej kolejności należy je wyjaśniać w oparciu o reguły wynikające z art. 7 kpk. Konfrontacja nie stanowi więc jedynego sposobu eliminowania sprzeczności w relacjach osób przesłuchiowanych. Przeprowadzenie lub nieprzeprowadzenie konfrontacji pozostawione jest ocenie organu procesowego co do celowości tej czynności w konkretnej sprawie. Fakt, iż zeznania świadków są sprzeczne, wcale nie nakłada na sąd orzekający obowiązku skonfrontowania ich zeznań, bo w każdej sprawie sąd ocenia czy przeprowadzenie takiego dowodu rzeczywiście byłoby celowe i potrzebne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2023 r., sygn. akt II KK 16/23, Lex nr 3538025). Apelujący w ramach przedmiotowego zarzutu niezasadnie też podniósł, iż Sąd Rejonowy niesłusznie pominął treść zeznań R. C. ustalając stan faktyczny sprawy. Było to bowiem efektem dokonanej przez ten organ oceny materiału dowodowego, która to ocena była zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, nie wykraczając poza granice swobody określone w art. 7 kpk. To na tej podstawie znaczna część tego dowodu osobowego została uznana za niewiarygodną, co zostało wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podstawą ustaleń faktycznych stały się więc jedynie wskazania świadka odnośnie kilkukrotnej bytności w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych, w tym razem z E. B., prowadzenia

z nimi rozmów w celu odzyskania pieniędzy dla oskarżonej, zabrania z ich mieszkania określonych przedmiotów, a także przekazania im przez A. W. wziętego na raty przez jej koleżankę laptopa, po pozytywnej weryfikacji innymi dowodami, zasługującymi na przymiot wiarygodności. Pozostała część zeznań R. C., słusznie przez Sąd I instancji uznana za niewiarygodną nie mogła natomiast posłużyć do odtworzenia stanu faktycznego. Na podkreślenie zasługuje przy tym specyficzna sytuacja procesowa R. C., który jest żywotnie zainteresowany wynikiem tej sprawy karnej jako współsprawca wymuszeń rozbójniczych wobec K. P. i A. W.. Jak Sąd Okręgowy ustalił, w jego sprawie prowadzonej w odrębnym postępowaniu, Sąd Rejonowy w Chodzieży wydał nieprawomocny wyrok skazujący (wyrok z dnia 10.11.2023 r., sygn. II K 60/22 wraz z uzasadnieniem k. 672-682). Podsumowując, kontrola odwoławcza nie potwierdziła zatem aby zeznania świadka R. C. zostały w jakiegokolwiek części pominięte przy wyrokowaniu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia, względnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wnioski końcowe apelacji nie były nawet dostosowane do treści omówionego wyżej zarzutu, który okazał się niezasadny. W przypadku uznania, że Sąd Rejonowy niesłusznie zaniechał przeprowadzenia wymienionych w zarzucie dowodów należałoby to uchybienie naprawić w postępowaniu odwoławczym, prowadząc uzupełniające postępowanie dowodowe.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Pominięcie faktu, że pokrzywdzony K. P. jest osobą wielokrotnie karaną począwszy od młodzieżowych ośrodków wychowawczych po zakłady karne oraz tego, że wobec niego toczy się wiele postępowań karnych zarówno za wykorzystywanie seksualne nieletnich, posiadanie narkotyków i inne przestępstwa oraz jest bezpośrednio skonfliktowany z oskarżoną bowiem był on jej winien pożyczone pieniądze, o których sam wspomina i w związku z tym, że miał problem z ich oddaniem postanowił on zainicjować przedmiotowe postępowanie karne, w tym pomówić oskarżoną.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut został potraktowany przez Sąd odwoławczy jako zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, ponieważ obrońca oskarżonej zgłaszał w nim zastrzeżenia do sposobu oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego K. P.. Warto w tym miejscu przypomnieć,</p>		

że do uzasadnienia naruszenia standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktyczne nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 411/22, Lex nr 3591335). Zdaniem Sądu Okręgowego obrońca oskarżonej żadnych takich konkretnych uchybień we wniesionym środku odwoławczym nie wykazał. Apelujący przedstawił jedynie swoje subiektywne zdanie, że zeznania świadka K. P. powinny zostać w całości uznane za niewiarygodne z uwagi na jego kryminalną przeszłość i toczące się wobec niego postępowania karne. Tymczasem fakt uprzedniej karalności pokrzywdzonego nie mógł stanowić automatycznie podstawy dla uznania jego zeznań za zupełnie niewiarygodne. Okoliczność ta nakładała na Sąd Rejonowy obowiązek zachowania odpowiedniej ostrożności i wnikliwego, dokładnego zestawienia treści pomawiających E. B. zeznań K. P. z całym zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowy oraz zbadania, czy jego relacja odnośnie inkryminowanych wydarzeń zasługuje na przypisanie cechy wiarygodności, czy też

nie. Sąd Rejonowy wywiązał się z tak nałożonego na niego zadania i trafnie wywnioskował, że zeznania pokrzywdzonego znalazły potwierdzenie w innych, zasługujących na wiarę dowodach (z uwzględnioną zmianą pierwotnej wersji, tj. że E. B. nie udzieliła mu pożyczki pieniężnej ale przekazała partię narkotyków, z utargu których miał jej zwrócić pieniądze), a przez to mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Warto zwrócić uwagę, iż relacja świadka K. P. została potwierdzona nie tylko przez świadków z nim związanych (ówczesną partnerkę A. W., dobrego znajomego M. K.), ale również przez osoby niebędące z nim w bliższych relacjach jak K. E., A. G. czy A. F.. Przykładowo świadek A. G. opisał sytuację kiedy to K. P. pukał w okno jego mieszkania, prosząc aby go wpuścił. Zaobserwował, że K. P. był wówczas brudny, przemoczony i przestraszony, a po wpuszczeniu go do mieszkania świadek słyszał kłótnię pomiędzy K. P. a A. W., po której pokrzywdzony ponownie opuścił mieszkanie. Należało stwierdzić, iż świadek A. G. nie miał żadnych powodów by celowo składać nieprawdziwe zeznania, gdyż jest osobą zupełnie obcą dla pokrzywdzonego i poznał go przy okazji wynajęcia pokoju w mieszkaniu (...). Z kolei świadek K. E. opisał sytuację, tj. kiedy na prośbę M. K. zawiózł pokrzywdzonego, M. K. i jeszcze jedną n/n osobę do klubu w T., która zakończyła się przekazaniem mu narkotyków w ramach rozliczenia za paliwo. A. F. potwierdził zaś usilne poszukiwania pokrzywdzonego przez oskarżoną, która dla niepoznaki posłużyła się nim i jego samochodem. Skoro relacja K. P. (z wyłączeniem wskazań o udzieleniu mu przez E. B. pożyczki)

znajdowała potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach, w pełni zasadne w świetle dyrektyw z art. 7 kpk było uznanie tego dowodu za wiarygodny i uczynienie go podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Przeciwnie stanowisko na ten temat wyrażone w apelacji obrońcy oskarżonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Żadnego wpływu na powyższe rozważania nie miał fakt, że pokrzywdzona A. W. przesłuchana uzupełniająco w postępowaniu odwoławczym zmieniła swoje zeznania i starała się usilnie wycofać z uprzednio złożonych zeznań, które obciążały podsądną E. B.. Z powodów opisanych w pkt 2.2.2. niniejszego uzasadnienia, zeznania złożone przez A. W. w postępowaniu odwoławczym zostały uznane za niewiarygodne, a przez to nie mogły one stanowić podstawy do podważenia zarówno oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, jak i opartych na tych dowodach, niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych. Apelujący nie dostarczył żadnych argumentów do ingerencji w ocenę dowodów obciążających oskarżoną E. B., zatem także wiarygodność jej wyjaśnień pozostała bez zmian.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia, względnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów dokonany przez Sąd Rejonowy. Ocena wszystkich dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 7 kpk, tj. zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie było więc podstaw dla wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca, tj. wyroku uniewinniającego oskarżoną od popełnienia zarzucanych jej czynów zabronionych. Nie zaistniała także żadna z sytuacji opisanych w art. 437 § 2 kpk uzasadniająca wydanie wyroku o charakterze kasatoryjnym.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, iż oskarżona E. B. wzięła udział w obrocie substancją psychotropową w ten sposób, że przekazała K. P. 40 gramów (...) o wartości 3.200 zł w celu dalszej odsprzedaży, przy czym nigdy przy oskarżonej ani innych osobach nie ujawniono powyższych środków odurzających, nie dokonano żadnej ekspertyzy czy środków, o których mówią świadkowie były środkami odurzającymi, czy też była to np. kalafonia lub inne środki zastępcze, które nie znajdują się na liście środków niedozwolonych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Okręgowy stwierdził, że dla ustalenia sprawstwa oskarżonej E. B. przy przestępstwie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie było przeszkodą niezabezpieczenie przez organy ścigania narkotyków będących przedmiotem tego czynu zabronionego, a w efekcie brak poddania tych substancji badaniu przez biegłego. Żaden przepis nie nakłada bowiem obowiązku każdorazowego zatrzymania środków narkotycznych w przypadku przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i poddania ich badaniom, a w wielu wypadkach i z różnych przyczyn, np. z uwagi na wyzbycie się narkotyków przez sprawców jeszcze przed ujawnieniem czynu zabronionego, przeprowadzenie takich czynności jest po prostu niemożliwe. Z takim przypadkiem mamy właśnie do czynienia w kontrolowanej sprawie. Z zeznań świadków (K. P., A. W. oraz M. K.) wynika jednoznacznie, że w momencie zgłoszenia sprawy organom ścigania przedmiotowe narkotyki były nieosiągalne, gdyż zostały sprzedane przez pokrzywdzonego oraz M. K. innym osobom, a niewielką ilość przekazaną K. E. jako rozliczenie za paliwo do T. ww. wyrzucił. W kontrolowanej sprawie zostały jednak zebrane innego rodzaju dowody na okoliczność tychże substancji, które dawały silne podstawy potwierdzające znamiona zarzucanego oskarżonej czynu zabronionego z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	

Niezasadnie zatem pominięto w apelacji, że z zeznań świadków wynika jednoznacznie, iż środki przekazane K. P. przez E. B. miały być i były narkotykami ((...)). I tak, świadek M. K. spróbował tej substancji w klubie w T., przy przekazaniu ich K. P. i stwierdził, że są dobrej jakości. Dodać tu zaś trzeba, że ów świadek jest osobą uzależnioną od narkotyków, a więc z racji doświadczenia życiowego jego opinię o tym towarze należało traktować jako miarodajną. Warto też w tym miejscu odwołać się do zeznań świadka K. E., który ocenił, że M. K. po opuszczeniu klubu w T. zachowywał się jak po zażyciu środków narkotycznych. Ponadto, co też warte odnotowania, odnośnie narkotyków od oskarżonej E. B., sprzedanych przez K. P. i M. K. innym osobom, nie stwierdzono aby ktokolwiek zgłaszał zastrzeżenia co do charakteru tych substancji. Oskarżona zaś wraz z R. C. usilnie domagała się pieniędzy za te narkotyki, mając przy tym pełną świadomość co do ich rodzaju, wagi i właściwości. W świetle przytoczonych zeznań świadków nie ulega najmniejszej wątpliwości, że 40 gram (...) przekazane K. P. przez E. B. stanowiło substancje psychotropowe w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a co za tym idzie, ustalenia faktyczne poczynione w tej kwestii przez Sąd I instancji były prawidłowe.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia, względnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione w tej sprawie przez Sąd Rejonowy, w tym również dotyczące wzięcia udziału w obrocie substancją psychotropową przez E. B., były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Stanowisko obrońcy podważające trafność tych ustaleń zostało przez organ odwoławczy odrzucone. Sąd Okręgowy nie dostrzegł zatem powodów uzasadniających wydanie w postępowaniu odwoławczym wobec oskarżonej wyroku uniewinniającego. Nie zaistniała także żadna z sytuacji opisanych w art. 437 § 2 kpk uzasadniająca wydanie wyroku o charakterze kasatoryjnym.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Niezastosowanie art. 283 kk, tj. przyjęcie, że zarzucany czyn opisany w zarzucie II aktu oskarżenia stanowił czyn wypadku mniejszej wagi – gdzie dolna granica kary wynosi od 3 miesięcy pozbawienia wolności, a nie od 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Pominięcie faktu przy orzekaniu o wymiarze kary, że czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia, jeśli został dokonany to w trybie usiłowania nieudolnego stypizowanego w art. 13 § 2 kk – gdzie Sąd ma możliwość</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Na wstępie należy wyjaśnić, że uznanie czynu przestępnego za wypadek mniejszej wagi jest zagadnieniem z zakresu ocen przedmiotowo-podmiotowych znamion czynu, dokonywanych przez przyzmat przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 kk i zachodzi wówczas, gdy znamiona przestępstwa cechuje niewysoka szkodliwość społeczna, zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby zastosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za popełnione przestępstwo (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt IV KK 235/15, Lex nr 1938291). W kontrolowanej sprawie zaś Sąd Rejonowy nie przyjął iżby stopień społecznej szkodliwości czynu E. B. popełnionego na szkodę K. P. i A. W. był niewysoki, wręcz przeciwnie przyjęto znaczny stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa, co jasno też wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy po dokonanych zmianach w opisie i kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonej w pkt II, gdzie w miejsce rozboju przyjęto zmuszanie do określonego zachowania przy użyciu gróźb bezprawnych, nadal podziela stanowisko organu orzekającego w I instancji odnośnie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości tych zachowań oskarżonej. Skoro apelujący nie wykazał, aby zachowanie E. B. cechował niewielki</p>	

stopień społecznej szkodliwości to nie było podstaw faktycznych ani prawnych by zakwalifikować ww. czyn jako wypadek mniejszej wagi i przyjąć w kwalifikacji prawnej tego przestępstwa art. 283 kk oraz przepis ten uczynić podstawą wymiaru kary.

Równie nietrafione były twierdzenia apelującego jakoby w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy dla zastosowania wobec oskarżonej nadzwyczajnego złagodzenia kary, bądź też odstąpienia od jej wymierzenia. To bowiem, że jeden z elementów zachowania E. B. składający się na czyn ciągły stanowił jedynie nieudolne usiłowanie popełnienia występku z art. 282 kk nie oznacza, że zasadnym było na nim oprzeć całą odpowiedzialność karną oskarżonej. W kwalifikacji prawnej tego czynu przyjęto bowiem obok art. 12 § 1 kk (czyn ciągły), także art. 11 § 2 kk (kumulatywna kwalifikacja), zatem karę należało wymierzyć na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, a podstawą kary musiał być przepis przewidujący karę najsurowszą. Ostatecznie, po zmianach zaskarżonego wyroku dokonanych przez Sąd II (zmiany opisano poniżej w pkt. 5.2.) podstawą wymiaru kary były przepisy art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 57b kk. Apelujący nie przedstawił zatem żadnych materialnoprawnych okoliczności do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej E. B., co więcej z powodu przyjętej konstrukcji czynu ciągłego, była to okoliczność do obligatoryjnego zaostrzenia wymiaru kary na zasadach określonych w art. 57b kk.

Obrońca oskarżonej nie podniósł wprost zarzutu rażącej

niewspółmierności orzeczonych wobec podsądnej kar, jednakże na końcu uzasadnienia środka odwoławczego podniósł argumenty, które należało potraktować właśnie jako tego typu zarzut z art. 438 pkt 4 kpk. Sąd Okręgowy uznał za stosowne odniesienie się do tej argumentacji jedynie w zakresie dotyczącym pierwszego z przypisanych oskarżonej czynów, a to wobec dokonanej przez Sąd II instancji częściowej zmiany opisu drugiego czynu, jego kwalifikacji i wymierzenia nowej kary jednostkowej oraz nowej kary łącznej. Stanowisko organu odwoławczego odnośnie kary za drugi z czynów przypisanych oskarżonej i kary łącznej zostanie przedstawione w dalszej części niniejszego uzasadnienia, przy omawianiu zmian dokonanych w zaskarżonym wyroku. Odnosząc się do współmierności kary wymierzonej oskarżonej za czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd Okręgowy nie stwierdził by tak ukształtowana kara była niewspółmiernie surowa. Przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat oraz karą grzywny. Sąd Rejonowy obok obligatoryjnej kary grzywny wymierzył oskarżonej karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę zaledwie o 1 miesiąc surowszą od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Organ meriti uwzględnił przy tym, że oskarżona nie była dotychczas karana sędownie i ta okoliczność istotnie wpłynęła na orzeczenie kary zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. To natomiast, że oskarżona jest matką dwójki dzieci nie

<p>powodowało rażącej surowości tejże kary i nie stanowiło podstawy aby zdecydowanie łagodniej ją potraktować. Wręcz przeciwnie, oskarżona jako matka i osoba doświadczona życiowo, powinna tym bardziej mieć świadomość negatywnych konsekwencji swojego bezprawnego postępku, w tym narażenia zwłaszcza młodych ludzi na szkodliwe, uzależniające działanie środków psychotropowych typu (...).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I i II aktu oskarżenia, względnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z powyższych wniosków, które nie korelowały zresztą z omówionymi w tym punkcie zarzutami odwoławczymi. Nie zostały przez apelującego zgłoszone żadne konkretne propozycje co do wymiaru kary za czyn z pkt II a/o przy przyjęciu, że stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk. Nie było także podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary, czy odstąpienia od jej wymierzenia. Sąd Okręgowy nie stwierdził również aby kara grzywny wymierzona oskarżonej za czyn z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu</p>		

narkomanii była niewspółmiernie surowa.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1. Czyn przypisany oskarżonej w punkcie 4 zaskarżonego wyroku nie mógł zostać uznany za wyczerpujący kumulatywnie znamiona rozboju z art. 280 § 1 kk albowiem stosowanie gróźb przez oskarżoną i drugiego ustalonego sprawcę, nie miało na celu zaboru mienia będącego w dyspozycji pokrzywdzonych lecz gróźby te miały na celu zmuszenie pokrzywdzonych K. P. i A. W. do określonego zachowania, tj. wydania określonych przedmiotów: telewizora marki S. będącego własnością A. G., telefonu komórkowego (...) należącego do K. P. oraz znoszenia przez A. W. przeszukania szafek w wynajmowanym lokalu i zabranie będących jej własnością rutera (...) i prostownicy do włosów marki B. na zabezpieczenie zwrotu długu należnego za przekazane przez E. B. K. P. narkotyki. Zabranie tych przedmiotów było jednocześnie formą psychicznego oddziaływania na pokrzywdzonych, pokazaniem, że sprawcy są gotowi do działania na ich szkodę jeśli nie dojdzie do spłacenia pozostałej kwoty.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Okręgowy uznał, że w zachowaniu oskarżonej, w czynie jej zarzuconym w pkt II, brak znamion przestępstwa z art. 280 § 1 kk. Warto wskazać, że z tego przepisu odpowiada ten kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem. Z kolei za przestępstwo z art. 282 kk odpowie kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą, groźbą zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtowanego zamachu na mienie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Wyraźna różnica pomiędzy znamionami przestępstw z tych dwóch przepisów polega na tym, że kradzież dokonana przez sprawcę rozboju polega na zmuszeniu poprzez odpowiednie działania do natychmiastowego wydania rzeczy, natomiast wymuszenie rozbójnicze następuje wówczas gdy zmuszenie do rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego ma mieć miejsce w przyszłości. Rozporządzenie mieniem różni się od

zaboru tym, że następuje po upływie wyraźnego odstępu czasowego od użycia środków rozbójniczych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 kwietnia 2014 r., II AKa 103/14, Legalis nr 2147160; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2017 r., V KK 148/17, Legalis nr 1695843). Przy czym rozważania Sądu odwoławczego koncentrują się tu na aspekcie czasowym, wykluczającym w tym wypadku przyjęcie rozboju, a pozostawiono w tle inne odmienności, np. co do sposobu działania sprawcy. Konieczne był także rozróżnienie bezprawnego działania w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności za pomocą przemocy lub groźby karalnej, które penalizuje art. 191 § 2 kk, z tym że wierzytelność musi wynikać z legalnego źródła, a nie z nieustalonych rozliczeń przestępczych, gdyż w tym drugim wypadku sprawca odpowiada za przestępstwo przeciwko mieniu, np. art. 282 kk, art. 280 kk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 188/21, Lex nr 3324679). W świetle powyższego, w kontrolowanej sprawie należało wykluczyć aby zachowanie oskarżonej opisane w pkt II wyroku, rozpatrywać jako przestępstwo z art. 191 § 2 kk, gdyż dochodzone do zwrotu pieniądze pochodziły z czynu zabronionego. Słusznie zatem odnośnie sytuacji opisanych w pkt II tiret drugie i trzecie zaskarżonego wyroku przyjęto, że zachowania te wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 282 kk oraz art. 13 § 2 kk w zw. z art. 282 kk. Z kolei zachowania opisane w tiret pierwsze i czwarte zarzutu nr II z a/o nie wyczerpywały znamion przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 kk, co niezasadnie przyjął Sąd Rejonowy za zarzutem prokuratorskim. Jak podkreślono, rozbój jest kradzieżą przy użyciu przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia. Natychmiastowość oznacza zaś charakter sytuacji, w której spełnienie groźby następuje bezpośrednio po zapowiedzeniu jej użycia przez sprawcę (I. Zgoliński, w: V. Konarska-Wrzosek, KK Komentarz, 2016, s. 1178, Komentarz, R. Stefański w Komentarz KK do art. 280 pkt IV, wyd. 6/Oczkowski, Legalis). W świetle poczynionych w sprawie prawidłowo przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych właściwie należało zatem odkodować to, że E. B. wraz z R. C. stosowali wobec obojga pokrzywdzonych groźby obejmujące wyrządzenie im krzywdy w bliżej, nie do końca sprecyzowanej, przyszłości. Nie były to zatem groźby o których mowa w art. 280 § 1 kk. Ponadto, z relacji przedstawionych przez oboje pokrzywdzonych wynikało, iż zabierane im określone przedmioty nie były traktowane przez sprawców jak ich własność,

lecz rzeczy te stanowiły swego rodzaju zabezpieczenie, do czasu zwrotu umówionych pieniędzy ze sprzedaży przekazanych przez E. B. narkotyków. Elementem, na który warto także zwrócić uwagę jest to, iż zabranych od pokrzywdzonych przedmiotów oskarżona nie zaliczała na poczet długu ciążącego na K. P.. Nadto, nie zostały one sprzedane, a część z nich odnaleziono w domu E. B., co stanowiło swoisty „zastaw” w ramach ściąganego długu za narkotyki. W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy przyjął, że zachowanie oskarżonej działającej wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną, polegające na stosowaniu gróźb bezprawnych miało na celu zabranie telewizora, telefonu K. P., a kolejnego dnia, po przeszukaniu szafek zabranii prostownicy i routera (...) należących do A. W., co wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 kk. Przepis ten penalizuje zachowanie polegające na stosowaniu m.in. groźby bezprawnej, by zmusić ją lub inną osobę do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. W tym zaś wypadku, groźby fizycznego skrzywdzenia, kierowane do pokrzywdzonych w dniach 29 października i 3 listopada 2021 r., wpływały na ich postawę, powodując brak przeciwstawiania się działaniom oskarżonej i R. C. przy zabraniu „w zastaw” wyżej określonych przedmiotów o pewnej wartości materialnej. Była to jednocześnie forma oddziaływania aby zintensyfikować działania pokrzywdzonych w celu zapłacenia oskarżonej żądanej, zaległej kwoty za narkotyki.

**5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu
pierwszej instancji**

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy (poza zamianami opisanymi w pkt. 5.2.), tj.:

- odnośnie winy i sprawstwa oskarżonej w zakresie przypisanego jej przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 1 zaskarżonego wyroku) oraz orzeczenia o karze i środkach karnych za ten występki (pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku)

<ul style="list-style-type: none"> - odnośnie winy i sprawstwa oskarżonej w zakresie przypisanego przestępstwa z art. 282 kk (pkt 4 zaskarżonego wyroku z opisem w tiret drugi i trzeci z pkt II zarzutów) oraz orzeczenia o srodku karnym (pkt 5) i środkach kompensacyjnych na rzecz pokrzywdzonych (pkt 6 i 7) - orzeczenie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności (pkt 9) - orzeczenie o zwolnieniu od kosztów sądowych (pkt 10). 	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w pozostałej części (poza zamianami opisanymi w pkt. 5.2.) była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej E. B., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.1I. 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że na podstawie art. 4 § 1 kk zastosowano przepisy karne obowiązujące w dacie popełnienia przypisanych oskarżonej przestępstw.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Wobec tego, że po dacie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy a przed wydaniem orzeczenia przez Sąd odwoławczy doszło do zmiany części przepisów karnych zastosowanych w tej sprawie (w szczególności dotyczy to przepisu art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dodanego z dniem 1 stycznia 2023 r. oraz przepisu art. 33 § 1a pkt 3 kk w zw. z § 2a tegoż art. 33 wprowadzonego do Kodeksu</p>	

karnego z dniem 1 października 2023 r.) konieczne było rozważenie, czy wobec E. B. należało zastosować ustawę nową, czy tą obowiązującą poprzednio jako względniejszą dla sprawcy. Po przeanalizowaniu tego zagadnienia Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że względniejsza dla oskarżonej była ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez nią przypisanych jej czynów zabronionych, ponieważ wtedy nie było obowiązku obligatoryjnego orzekania świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości od 1.000 zł do 60.000 zł w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz nie obowiązywały przepisy art. 33 § 1a i § 2a kk, które podwyższyły dolny pułap kary grzywny orzekanej obok kary pozbawienia wolności, w §1a pkt 3) za czyn zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata na minimum 150 stawek grzywny. W konsekwencji powyższego konieczne było zastosowanie wobec oskarżonej na podstawie art. 4 § 1 kk przepisów obowiązujących w dacie przypisanych oskarżonej czynów, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt I ppkt 1 wyroku.

o.o.1I. 2.

Przedmiot i zakres zmiany

Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w ramach orzeczenia w punkcie 4 przyjęto:

a) w tiret pierwsze, że w dniu 29 października 2021 r. w (...) oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną stosowała groźby bezprawne wobec K. P. i A. W. w celu wydania im telewizora marki S. stanowiącego własność A. G. oraz telefonu komórkowego marki i (...) stanowiącego własność K. P. jako zabezpieczenie zwrotu długu;

b) w tiret czwarte, że w dniu 3 listopada 2021 r. w (...) oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną stosowała groźby bezprawne wobec A. W. zmuszając ją do znoszenia przeszukania szafek w wynajmowanym lokalu w celu zabrania będących jej własnością rzeczy w postaci prostownicy marki B. i routera (...) jako zabezpieczenie zwrotu długu,

i uznano oskarżoną E. B. za winną przestępstwa z art. 282 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 282 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57b

kk wymierzono jej karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd Okręgowy na skutek okoliczności dostrzeżonej z urzędu dokonał zmian w opisie i kwalifikacji prawnej drugiego z czynów przypisanych E. B. – orzeczenie z pkt 4 zaskarżonego wyroku. Szczegółowe rozważania dotyczące tych kwestii zostały przedstawione w pkt. 4.1. niniejszego uzasadnienia. Uznanie, że zachowania oskarżonej opisane w pkt 2 tiret pierwsze i czwarte wyroku tutejszego Sądu wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 kk zamiast błędnie przyjętego przez Sąd Rejonowy art. 280 § 1 kk, wiązało się z dokonaniem zmian w zakresie opisu czynu i w przyjętej przez Sąd Okręgowy kumulatywnej kwalifikacji, zawierając znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 kk. Ostatecznie uznano oskarżoną E. B. za winną przestępstwa z art. 282 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 282 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk. Wobec dokonanej modyfikacji konieczne było wymierzenie na nowo kary za ten czyn albowiem zmieniła się podstawa prawna wymiaru kary na łagodniejszy, tj. art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57b kk. Rozważając nad wymiarem kary za ten czyn, Sąd Okręgowy na korzyść oskarżonej uwzględnił dotychczasową jej niekaralność za przestępstwa, a z drugiej strony, na niekorzyść działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, wielokrotne nachodzenie pokrzywdzonych w ich domu, gdzie przebywało małe dziecko, stosowanie różnorodnych sposobów na zmuszenie K. P. do oddania pieniędzy należnych za narkotyki, fakt egzekwowania długu wywodzącego się z czynu zabronionego oraz rozciągnięcie na pokrzywdzoną A. W. odpowiedzialności za zachowania jej partnera. Mając to wszystko na względzie oraz ustawowe granice kary za czyn z art. 282 kk (tj. kara pozbawienia wolności od roku do 10 lat), oraz obowiązkowe obostrzenie kary na mocy art. 57b kk, przez co kara musiała być wyższa od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w takim wymiarze spełni wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej (pkt 1 ppkt 2 lit a) i b) wyroku Sądu Okręgowego). Z racji podanych wyżej okoliczności obciążających i nadal w związku z tym wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd II</p>	

instancji za wykluczone uznał, iżby stanowił on wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk.	
o.o.1I.3.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że uchylono orzeczenie o karze łącznej w punkcie 8 i na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 zaskarżonego wyroku oraz w punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego i wymierzono oskarżonej karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec dokonania zmian opisanych powyżej konieczne było uchylenie orzeczenia o karze łącznej zawartego w punkcie 8 zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łącznej na nowo. Mając na względzie treść art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk Sąd Okręgowy miał możliwość orzeczenia wobec E. B. kary łącznej pozbawienia wolności od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę stosunkowo bliski związek podmiotowo-przedmiotowy między przypisanymi jej występками oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić wobec oskarżonej i w sferze oddziaływania ogólnoprewencyjnego, Sąd II instancji uznał, że należy wymierzyć oskarżonej karę łączną z zastosowaniem zasady asperacji i ukształtować ją na poziomie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I ppkt 3 wyroku Sądu Okręgowego). Tak orzeczona kara wypełnia wszystkie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk, dając jednocześnie wyraz skuteczności działania wymiaru sprawiedliwości także w środowisku przestępczym, odpowiednio uwzględniając tą okoliczność w kształtowaniu kary.	

<i>o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w

sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uwzględniając jej trudną sytuację materialną. Jak wynika z akt sprawy i oświadczeń samej podsądnej nie ma ona stałego zatrudnienia, tylko dorabia, świadcząc usługi kosmetyczne oraz pracuje dorywczo w sklepie (...). E. B. ma też na utrzymaniu syna, a dodatkowo ciąży na niej zobowiązanie alimentacyjne na córkę. Nie ma żadnego majątku ani oszczędności. Ponadto na oskarżonej ciąży zobowiązania finansowe orzeczone w zaskarżonym wyroku jak grzywna oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonych. Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że obciążanie oskarżonej kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze stanowiłoby dla niej zbyt dużą dolegliwość finansową. Wobec powyższego zwolniono oskarżoną także od opłaty za obie instancje, która stanowi element tychże kosztów sądowych.

7. PODPISY

Małgorzata Winkler-Galicka Hanna Bartkowiak Jarosław Ochocki